

ВЕСЕЛКА ВИГНУЛАСЬ ДУГОЮ

Веселка вигнулась дугою
і нахилилась над водою.
І землю радують згори
її чудові кольори.
Стрічку жовту — справжню звабу,
дарували їй кульбаби.
А червону — гордий мак,
пломеніти він мастак!
Синю стрічку — ну це ж треба! —
піднесло їй літнє небо!
Дзвоники — бузкову стрічку
їй поклали біля річки.
Для красуні стрічку білу
дарували хмарки милі.
А зелену — то травиця,
що росла біля криниці.
Каже до Веселки небо:
— Я роблю усе, як треба!
Ось іще візьми вінок
із усіх моїх квіток:
мальви, маку і ромашки,
з лугової диво-кашки,
із волошок, із ясмину,
із весняної калини...
Цей віночок, пишна доню,
я кладу в твої долоні.

Будь, Веселочко, щаслива,
зоставайся завжди дивом,
мила дощику небога —
подарована нам Богом!

ВСЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МАМИ

Якщо говорити між нами,
то все починається з мами:
і казочка перша у світі,
і сонячна подорож в літо,
найперші, легенькі сніжинки
і сяюча диво-ялинка!
Від мами — і літери, й слово,
і зроблена разом обнова.
Якщо говорити між нами,
то все починається з мами!

ОСІНЬ ПЕНЗЛИКА ВЗЯЛА

Осінь пензлика
взяла,
малювати
почала.
В білокорі берізки
золотила довгі кіски.
Став багряним
колір чуба
в мудрого
дідуся-дуба.
Дві сестрички,
дві осички
стали жовті,
мов лисички.
А довкруг,
довкруг травиця
тихо-тихо
золотиться.
Ось палахкотять
калина,
горобина
і шипшина.
Не вгаває
щедро осінь,
а малює
неба просинь.

Ще — тоненькі
павутинки,
сірий дощик
і хмаринки...
Пензлик біга,
без упину —
гарна в осені
картина!

ОСІНЬ

Осінь на камінчику
над ставком присіла.
Мило із промінчиком
осінь говорила.
Дав промінчик осені
золотої фарби,
щоб змінила господиня
довколишні барви.
Осінь розсміялася
радісно, щасливо:
— Трішки постараюся —
зроблю справжнє диво!
Зараз ось розбавлю
фарбу-жовтяницю,
уділю дві краплі
зеленій травиці.

А сосні не треба!
Хай зелено буде.
Згадувати літо
будуть звірі й люди.

УЗЯЛА ЗИМА БАТІГ

Узяла зима батіг —
вибиває з міха сніг.
Сам летіти не хотів,
бо вві сні розледачів.
Але мусить, хоч не хоче,
бо батіг його лоскоче.

БІГАВ ПІВЕНЬ ПО СНІЖКУ

Бігав півень по сніжку
у вогненнім кожушку.
Змерзли лапи без чобіт,
тому вилетів на пліт.

Але й там тепла нема,
розгулялася зима!
Гірко півень наш зітхнув
і на сідало майнув.

СОРОЧКА ДЛЯ ВЕСНИ

Вийшло сонечко із хати
для весни сорочку ткати.
На верстаті веселкову
справило весні обнову.
В човник шпулечку заклало
і поткало, і поткало!
Ну і вийшла та тканина —
легка, ніжна, мов хмарина!

ДЯДЬКО ГРІМ

В хмарі — терем,
а у нім
спочиває
дядько Грім.
А як добре він
проспитьсь,
то гукає
Блискавицю:
— Гей, сестрице
Блискавице!

Хоч і солодко
так спиться,
прокидайся-но
мерщій!
Меч бери
вогненний свій!
Хмара сонце
заступає,
Блискавка мечем
махає,
Грім гуркоче,
супить брови...
Радий ліс
і радість полю:
п'є земля
води доволі.

ЛІТО З СОНЕЧКОМ УДВОХ

Літо з сонечком удвох
натомились. Кажуть: — Ох!
Цілий день ми не гуляли —
в житі колос наливали.
Підтягнули ми за вушка
і картоплю, і петрушку,
огірочки й помідори —
щоби достигали скоро.
Годі, годі працювати,
йдемо вже відпочивати!
Сонечко пішло в хатину.
Літо ж під кущем калини
до землі припало.
Тепла ніч настала.

ВІТЕР ПЕНЗЛИКА УЗЯВ

Вітер пензлика узяв,
вітер сонце малював.
Раз! — промінчик.
Два! — промінчик.
Сів вітрисько на ослінчик.
Із чола він витер піт:
— Я живу чимало літ,
та від спеки й на малюнку
я не маю порятунку.

Намалюю білолиці
ще й хмариноньки-сестриці.
Намалюю дощик
з ковшиком і горщик.
Сонце каже:
— Навесні .
не зашкодить дощ мені.
Тож нехай із краю в край
буде гарним урожай!

МАЛЬВА

Мальва очі розтулила:
Світ довкола
гарний, милий!
Ранок аж оторопів:
Це — не квітка!
Диво з див!
Джміль загув
несамовито:
Квітка ця —
перлинка літа!

З НІРКИ ВИЛІЗ ЧОРНИЙ КРІТ

З нірки виліз чорний кріт:
— Що в городі пахне? Кріп!
Скину брилика хутенько,
вкину в нього кропу жменьку.
Прихоплю іще петрушки,
хай кротиha зварить юшку!

ГОПАК

На тину вмостився шпак
і висвистує гопак!
Кліпнула цибуля оком
і в танок пішла з підскоком.
Морква косу розпустила:
— Ой, лежать мені несила!
Підхопила огірочка
й закружляла у таночку.
А за нею — кріп, кріп,
гілочками тріп, тріп!
Тупнув двічі дід Гарбуз
та й по вуха в землю вгруз!
Помідор, хоч карапузик,
скинув з голови картузик,
так ногами витинає,
ледве гілку не зламає!

